GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

Vitt.
Sv.

Minne och Längtan

Dikter
af
E. H. Söderberg

STOCKHOLM
TRYCKT HOS ERNST WESTERBERG
1899

Minne och Längtan

MINNE
OCH
LÄNGTAN

DIKTER

AF

E. N. SÖDERBERG

STOCKHOLM 1899
N. J. SCHEDINS FÖRLAG

STOCKHOLM
TRYCKT HOS ERNST WESTERBERG, 1899.

En visa om lifvet.

Ur hjärtats lönligaste vrår
jag hör beständigt klinga
en visa om förgångna år,
hvars toner tiden ej förmår
att med sin makt betvinga.

Det är en sällsam melodi,
där fröjd med ve sig mänger;
än jublar vårens vind däri,
än senhöststormens klagoskri
ackorden genomtränger.

Det dallrar där ett återljud
af hvad mitt hjärta kände,
när lifvet stod i löftets skrud
och likt en dejlig, åtrådd brud
mitt blod i flamma tände.

Och än med hänryckt själ jag hör
förhärligadt i sången
det mål, som jag skall kämpa för,
tills hjärtat somnar, tanken dör
och stridens dag är gången.

Men jag hör ock ur rytmens våg
en stämma bittert klaga,
att för hvad stort och skönt min håg
sig drömt jag allt för ofta såg
min kraft, mitt mod för svaga.

Jag hör den tälja, att blott half
min gärning blef i världen,
att vingen, som mot himlens hvalf
sig spände stolt, snart bruten skalf
och bar mig ej på färden.

Min lefnad flyktar och blir all,
men ej den dag kan randas,
när tyst den sången varda skall:
än vid min graf med mullens fall
dess toner skola blandas.

Bundna toner.

Det fagraste, som vi diktat,
det djupaste, som vi känt,
blir aldrig i toner biktadt
och ej bevaradt i pränt.

Det är för skärt för att fångas
af skrift och af strängaspel,
för högt att blifva de mångas,
de okändas ägodel.

Men i vårt innerstas längtan
det bor dock vår lefnad lång
med stum och vanmäktig trängtan
att varda till ord och sång.

Ett återseende.

Julidagens sista timmar runno,
då i sommargröna lundars skygd
efter lång men solljus färd vi hunno,
gamle fader, till din barndoms bygd.

Aldrig skall jag glömma, hur den stunden
i ditt ögas skimmer speglad låg
glädjen, att en längtan, länge bunden,
du i lifvets afton uppfylld såg.

Åttiåra drag ännu förrådde
vårlig lycka, när med sakta fjät
du ditt enkla hem från fordom nådde
och dess dörr till välkomst sig upplät.

Så högtidligt stilla var där inne,
men helt visst från hvarje hörn och vrå
hörde du ett älskadt barndomsminne
med en hälsning till ditt öra nå.

Rörd du återsåg på helgdagsbordet
Boken, som din far och mor gaf tröst:
kanske ljöd för dig det helga Ordet
från en kär men länge tystnad röst.

Åldrigt väggur, som för flera släkten
mätte tiden ut för mödans dag,
bjöd dig hvilans ro, när aftonväkten
det förkunnade med gälla slag.

Men där ute strödde sommarkvällen
öfver äng och skog sitt rosenfång,
och den drog dig till de kära ställen,
där som liten pilt du lekt en gång.

Till den apel, som din mor planterat,
liksom till en helgad plats du gick,
och de tegar, som din far förmerat,
kärleksfullt du sökte med din blick.

Djupt i furudungens mörka gömma
återfann du gårdens gamla kvarn,
vid hvars grund den skogsbäck hördes
strömma,
där du dammar byggt med traktens barn.

Tankfull följde du dess klara flöden,
tills de nådde älfvens rika svall,
som vid strålarna af aftonglöden
mängde eld i vågornas kristall.

Sist jag såg ditt öga länge dröja
vid ett tempel, hvitt och solbeglänst,
där du re'n som ung din röst fick höja
till din Guds och Hans församlings tjänst.

Nu i hägn af kyrkans murar sofvo
de, som fordom bådo för ditt väl,
men välsignelserna, de dig gåfvo,
gömde du som skatter för din själ.

Och liksom du än det ljus bevarat,
som från dina käras minne kom,
tycktes mig ditt anlete förklaradt,
då till hemmets tjäll du vände om.

Nattens hulda hvila dig beskärdes,
som i flydda barndomstider skön,
i det låga rum, där först du lärdes
dina händer knäppa hop till bön.

Stilla sväfvade kring hufvudgärden,
änglavingad, all den ljusa frid,
som du från den ringa fosterhärden
förde med dig ut i lifvets strid.

En hembygdsdröm.

Nu grönskar björken vid min faders gård
och juniljum mot hemmets strand slår vågen,
och likt ett mildt förtonande ackord
går vindens susning genom sommarrågen.

Från arla gryning och till särla kväll
en strålvarm dager med sin glans förgyller
det älskade och oförgätna tjäll,
som rymt min barndoms leende idyller.

Syrenen blommar invid fönstrets karm,
och ljuft dess doft med rönnens flyter samman,
när af en sol, som dalat röd och varm,
dör bort på fjärrblå berg den sista flamman.

Och medan natten sjunker, trolsk och ljus,
och i sin underbara stillhet sluter
all nejden med dess slummertysta hus,
mitt innersta som förr i sång jag gjuter.

— — — — —

Så drömmer jag om dig, min barndoms trakt,
och som af klangen från en tempelklocka
en färdman drages med en sällsam makt,
så hör ur fjärran jag en ton mig locka.

Från dig den kommer, den är känd och kär,
och till mitt hjärtas dolda rum den tränger,
men i den längtan, hvilkens röst den är,
ett ljud af lifvets tunga sorg sig mänger.

Jag vet, att när till forna hemmets dörr
min vandring än en gång har fört mig åter,
då räcks mig ej en fadershand som förr
och ingen fadersfamn sig huld upplåter.

Men än jag trycka får min moders hand
och ödmjukt signa hennes hufvud hvita
och lofva styrkan af det kärleksband,
som inga år och skiften mäktat slita.

Och jag vill gå med dig, min sorgsna mor,
en stilla kväll, när dagens röster tiga,
till tjället, där vår käre döde bor,
att än en högtidsstund åt honom viga.

Den stunden vid hans sista hvilostad
jag skall i djupet af min själ bevara,
dess hågkomst skall ej vissna med de blad,
som jag från grafvens rosenhäck vill spara.

Och när jag ut mot nya öden styr,
jag lämnar hemmets jord med tacksamt sinne;
jag dädan för en skatt, omätligt dyr:
min moders kärlek och min faders minne.

Juni 1898.

Sånger till mor.

I.

Du åldriga mor, du kära,
när dina älskade drag
mig stundom ett vittne bära
om din försvinnande dag,

mitt öga vill tårar fälla
af ve, att jag aldrig har
till fyllest fått vedergälla
hvad allt för din son du var.

Din hjässa, där åldern siktar
sin silfverfärgade snö,
med stilla allvar mig biktar,
hur du sett din sommar dö.

Din panna, som tiden skurit
med talande runor full,
mig täljer hvar sorg du burit
i tålamod för min skull.

Din blick, som ej längre äger
ett skimmer af ungdom kvar,
mig minner, hur vid mitt läger
i vaka du suttit har.

Din hand, som, af mödor sliten,
sig kärligt sluter i min,
mig säger, hur arm och liten
min gärning är emot din.

Du åldriga mor, du kära,
jag signar i kärlek dig —
jag vill dina bördor bära
och jag vill jämna din stig.

Men sorgset mitt hjärta klagar,
att jag ej gälda förmår
med några flyktiga dagar
hvad du har gifvit med år.

* * *

II.

Gud signe, mor, ditt hvita hår
och hägne huldt din ålders år
med solljus aftonfrid!
Gud löne dig i högre mått,
än hvad jag mäktar, för allt godt
du skänkt mig all min tid!

Hur länge och hur fjärran skild
från dig jag vare, kan din bild
ej blekna för min syn;
nej, ofördunklad skall den bo
inom min själ, än när din tro
nått målet ofvan skyn.

Ditt lif har varit kamp och slit,
men ständigt bars din trägna flit
af tålamod och bön,
och ständigt i ditt hjärta brann
den kärlek, som fördraga kan
och aldrig söker lön.

Du känna fick, hur lifvet tog
din glädje, när den fagrast log,
förljufvande din dag,
men utan bitterhet och knot
du gick din pröfnings tid emot
och mötte smärtans slag.

Ty skydd du sökte vid Hans bröst,
som är vår högsta hjälp och tröst
och världens frälserman:
du vid Hans fötter troget satt
i glädjedag och sorgenatt
och kraft hos Honom fann.

Han lärde dig att jordens ve
i ljuset af den kärlek se,
som gjorde oss till Hans;
Han lärde dig att, stilla böjd
inför Hans vilja, glad och nöjd
försaka världens glans.

Och nu som förr Han är ditt ljus,
när särlaskuggan kring ditt hus
sig breder djup och vid.
Hur skön din kväll! Omkring ditt hår
jag ser, hur solnedgången slår
en stråleglans af frid.

I hemmets jord.

Slummerstilla kyrkogård
i min barndoms nejder,
låt mig hägnas af din vård
efter lifvets fejder!
Ljuft i dina sofgemak
under gröna kullars tak
mina fäder drömma,
och i deras lugna bo
må en gång i fridlyst ro
du mitt stoft ock gömma.

Och när sommarvinden rör
dina björkar ljusa,
kanske man ibland dem hör
huldt en saga susa,
sagan om en vandringsman,
som en fjärran bygd ej fann,
där han djupt ej kände,
huru obetvingligt stark
längtan efter hemmets mark
ständigt honom brände.

Majnatt.

Det är en särla, vårljum aftonväkt,
hvars timmar ljudlöst emot natten stupa,
i västerns haf är solens låga släckt,
och eterklar står himlens bleka kupa.
Ej rör en vindfläkt björkens späda blad,
ej hörs en fågel i dess löfhvalf drilla,
och sakta faller daggens pärlkaskad
att ängens törst med ljuflig svalka stilla.

Jag signar dig, du tysta majnattsblund.
Den åtrå, som jag djupast när, du gömmer,
du lär mig tro, att världen en sekund
sin bittra strid, sin heta oro glömmer.
När i din famn du hvila mig beskär,
inför din hvita ro jag känner vika
allt mörker, som mitt hjärta innerst bär
till minne af hvart hopp det sett sig svika

Från stoftet höjer du min tankes färd
och låter mig i ljusa syner ana
förklaringsglansen från en högre värld
därbortom gränsen för min dunkla bana.
Du väcker upp en längtan i min själ,
att, när en gång jag flyr från världens
vimmel,
jag finge säga lifvet mitt farväl
med blicken sträckt mot vårens drömblå
himmel.

Natur.

Nyss föll öfver skogen ett sommarregn,
och sakta från träden, som bjödo mig hägn,
det ännu droppar och stänker.
Bland grenar, som vagga för vindens sus,
en sista reflex af kvällsolens ljus
i blekröda strimmor blänker.

Det doftar från myllan i fuktig mark,
från björkens näfver och furans bark,
från mossan i dunkel skrefva;
en ljufligt ångande vällukt går
från skära linnéan, där gömd hon står
och smyckar sin gröna refva.

Jag känner en fläkt af den sunda kraft,
som sjuder i örternas friska saft,
mitt innersta genomila.
Min aning hör, hvart än jag må gå,
naturens väldiga hjärta slå
förutan rast eller hvila.

Inför din storhet, du härliga jord,
jag finner diktens fagraste ord
och rikaste färger matta,
men bättre än toner och penseldrag
förmår mitt klappande hjärtas slag
ditt väsens hemlighet fatta.

Septembersol.

Nu gyllenfärgas lundens gröna löf
och logen fylls af gula sädesbingar,
nu letar jägarn spår af älgens klöf
och genom skogen lystringshornet klingar.

Det doftar vissna blad från vägens mull
och fuktig jord från plöjda åkervallar,
ånyo svämmar älfven rik och full,
och högt dess flod mot brinkens sandbädd svallar.

Det är re'n höst. Men ännu solens guld
ej hunnit helt sin sommarglans förlora
och slösar sina stråleskatter huld
på ängens fattiga och bleka flora.

Pris dig, septembertid! Jag har dig kär,
fast du från blommorna förjagar glöden,
och fast jag vet och känner, att du bär
beständigt samma förebåd om döden.

Jag älskar varmare för hvarje år
din himmel, mot hvars rena, svala dager
i klara linier för mitt öga står
en värld, som vissnandet gjort dubbelt fager.

Det är ett lif, som ännu ljust kan le,
när re'n förgängelsen däröfver andas,
det är en död, i hvilkens afskedsve
ej något bittert eller hopplöst blandas.

Du vackra höst! Mig lär att nöjd och glad
de kommande septemberdagar bida
då från mitt lifsträd faller blad för blad
och kvällens kalla vindar dem försprida!

Du blonda dotter af mitt land . . .

Hur söderns mö än bländar och bedårar
med lockars natt och svarta ögons brand,
till drottning i min skönhetsvärld jag korar
blott dig, du blonda dotter af mitt land.

Din fägring manar fram för mina drömmar
allt hvad i världen jag har dyrt och kärt:
det folk, hvars blod i mina ådror strömmar,
den jord och himmel, som jag älska lärt.

Din blick ett tycke har af skogsviolen,
hvars ljusa krona speglar vårens sky,
en glans af blåögd sjö, från hvilken solen
har tvungit dimmans töckendok att fly.

Din mun mig minner, hur på skogens tufva
jag hos ett bär har sett dess varma färg,
din lena kind har denna skärhet ljufva,
som blomman äger på min hembygds berg.

Ditt skratt är friskt likt vårens vind, som
drager
i muntra tonfall mellan björkens blad,
ditt ögas gråt är daggen lik, som tvager
en himmelsfärgad blomma i sitt bad.

Din lock, ej prydd af något gyllne spänne,
af skördeaxets guld en skiftning har,
och fjällsnöns renhet bär ditt hvita änne,
där lifvets arladager leker klar.

Och när ej i ett onaturens häkte
din kropp har mist sin borna harmoni,
den siar stolt, hur för ett framtidssläkte
ditt sunda blod ett signadt arf skall bli.

Allt hvad mitt hemland äger högst af fägring,
allt hvad mitt folk däraf har undfått — allt
jag samladt ser som i en fager hägring
i hela din jungfruliga gestalt.

Fattiga lif.

Öfver sanka kärr och vida mossar,
öfver svarta tjärnars lugna vatten
aftonsolens röda fackla blossar,
sakta dalande mot senhöstnatten.

Vindens melodier hör jag domna,
hvita dimmor ser jag fjärran stiga —
snart skall allt i drömlös dvala somna,
snart skall allt i ändlös stillhet tiga.

Och fast kvällens färgglöd ännu sluter
allt omkring mig i sin ljusa stämning,
känner jag, hur ensamheten gjuter
i min själ sin tryckande beklämning.

Edert armod, ödemarker vilda,
sorgset täljer om ett lif förfeladt,
om ett lif, hvars krafter blifvit spillda,
innan det fullbordat hvad det velat.

Hvad det härligast och rikast drömde
aldrig till sin fulla blomning nådde;
världens köld till tidig vissning dömde
brodden af de frön, det hoppfullt sådde.

Utan frukt det ser sin senhöstmånad,
bidar vintern, som till glömska söfver . . .
Men af all dess längtan, all dess trånad
ler ännu en solreflex däröfver.

Vildvin.

Dagarna dala mot gråblek oktober,
gulnade löfven begynna sin dans.
Ännu dock skimrar likt eldig cinnober
vildvinets bladverk i höstsolens glans.
Härligt de slingrande rankorna sira
med sina flammande färger min gård,
medan de kyliga vindarna fira
vissnandets vemod i tunga ackord.

Rodnande vildvin, du kan dock ej bärgas
undan förgängelsens skonslösa lag,
snart skall din fägring af vintern förhärjas,
isas af frostens kristaller en dag.
Hell dig ändock! När mitt hjärta vill brista,
fylldt af en aning om nalkande död,
ville jag hylla som du i det sista
sommarens glädje och sommarens glöd.

Ödemarkernas blomma.

Ur kärrets slammiga, svarta dy
i trånad blickar mot solig sky
en blomma med snöhvit krona.
Med nejdens mörker och ödslighet
dess ljusa, fängslande fägring vet
att huldt mitt sinne försona.

Den täljer stilla och utan ord,
att ur en skuldtyngd och sudlad jord
kan oskuldens blomma rinna,
den fyller mig med lycksalig tro,
att midt bland synder kan längtan bo
att himlarnas renhet vinna.

Ett vårlif.

Till enslig skog, där mossans bädd förtager
hvart ljud, som väckes af en mänskas steg,
en hemlig längtan lockande mig drager
från banad väg, från odlad äng och teg.

Och nu jag åter flytt hit ut, när våren
har hvarje tufva klädt med blad och strå
och glittrande emellan videsnåren
den lösta bäckens svala flöden gå.

För stillheten omkring mig fjärran svinner
det vreda larmandet af lifvets älf,
min själ får helgdagsfred och återfinner
invid naturens trygga famn sig själf.

En snöhvit anemon mitt öga lockar,
där blyg den spirar under gröna hvalf,
och varsamt jag dess späda stängel plockar,
som nyss för vindens lena fläktar skalf.

För några ögonblick den skall mig smycka,
och i dess enkla fägring skall jag se
all vårens skimrande och korta lycka
i himmelsk renhet mot mitt öga le.

Men snart jag ock skall se, hur lifvets flöde
i blommans veka fibrer sinar ut.
Ung skall hon dö. Hur härligt dock det öde,
som sätter gräns för hennes lif till slut!

Hvem skulle icke nöjd förvissna tida,
gå bort, när hjärtat än af ungdom slår,
om blott ens korta lefnad hunnit sprida
i världens natt en glimt sol och vår!

Vår ungdoms minne.

Hvad mer, att dagen grånar
mot kulen höst en gång,
hvars mörka vemod lånar
sin klangfärg åt vår sång!
Beständigt dock vår tunga
skall vårens fröjder sjunga,
beständigt dikta ny
den majdag vi sett fly.

Hvad mer, om åren glida
i mörker och i köld
och kring vårt sinne smida
en hård och iskall sköld!
En gång vi fullt dock kände,
hur alla pulsar brände
och hjärtat slog och sjöd
af lust och ungdomsglöd.

Hvad mer, att ödet fjärmar
så mången vän från vän
och dem på nytt ej närmar
i lifvets dag igen!
Ur fjärran kan vårt öra
ett återljud dock höra
af hvarje röst, som är
från flydda dar oss kär.

Hvad mer, att grafvens hydda,
de tröttes tillflyktsort,
om våra bröder flydda
skall sluta till sin port!
När natten där dem höljer,
skall minnet, som dem följer,
alltjämt inför vår syn
stå ljust som arlaskyn.

Vi sörja ej och klaga,
att verklighet ej blef
hvart blad uti den saga
vår lefnads morgon skref,
men gladt vår ungdoms gåfva
af vårlig fröjd vi lofva,
ännu när till vår led
ser aftonstjärnan ned.

Sommaridyll.

En junidag . . . I sorglös ro vi glida
för jämna årslag öfver vindstill sjö.
Från fjärran brusa tvänne forsar strida,
och mellan dem oss vinkar huldt en ö.

Din ljusa klädnad sommarns glädje målar,
där du dig stöder emot stäfvens bänk,
och öfver dina drag strö solens strålar
trots hattens vida bräm sitt gyllne stänk.

En strimma sol, en glimt af junidager
jag möter ock, för hvarje gång jag ser,
hur kärleksskimrande och ungdomsfager
din blick bak dunkla ögonfransar ler.

Och medan årorna en stund få hvila,
väcks i min själ en vacker dröm till lif,
och på dess vingar mina tankar ila
långt bortom ögonblickets tidsfördrif.

Jag tycker mig i denna farled korta
en afglans se af lifvets stora sjö
och i den barrskogsklädda ön där borta
vår lyckas vinkande och väna ö.

Jag varsnar intet blindskär, som fördröjer
vår färd till detta drömda underland,
men spanar, hur allt närmare sig höjer
konturen af dess blomsterhöljda strand. — —

Hemlig sorg.

Bakom din dunkla ögonfrans
jag glimma ser en pärlklar tår . . .
Den sorg, som speglas i dess glans,
jag känner ej och ej förstår,
och dock den mig till hjärtat går.

Mitt eget sinne den beskär
ett kval, hvars namn jag icke vet,
om än jag fattar, att det är
reflexen af den hemlighet,
som nyss ditt inre sönderslet.

Kom, älskade, att gråta ut
invid det hjärta, som är ditt:
likt sensitivan dig ej slut,
men bikta mig din smärta fritt!
Ditt ve jag bära skall som mitt.

Må sorgen kring min egen själ
sin djupa midnattsskugga slå,
må törnet stinga röd min häl!
Jag skall ej akta stort därpå,
blott dig jag ser i solljus gå.

I solnedgången.

Vi vandrade allena genom parken,
när junisolen i sin nedgång stod
och sådde dunkla rosor öfver marken
och stänkte lindens krona röd som blod.

Af kvällens stämning föddes i mitt sinne
en hemlig varsel om en fjärran tid,
då för vår lefnad aftonen är inne
och dagens heta oro bytts i frid.

Och smärtsamt vaknade hos mig en fråga,
om all vår ungdoms lycka skall förgå,
när ålderns ro har kylt passionens låga
och mindre lifsvarmt våra hjärtan slå.

Skall allt hvad bäst och renast vi oss drömma
i våra öden se sin undergång,
skall gry en dag, då helt vi hunnit glömma
hvad som vår lefnad fyllt med sol och sång?

Jag sporde så och kände hjärtat blöda,
och undrande du mot mitt allvar log
med läppar, lockande och älskogsröda . . .
Men bortom träden aftonrodnan dog.

Nu diktar kvällen sin saga.

Nu diktar kvällen sin saga
och fållar skyn med sin purpurbård.
Kom, älskade, låt oss draga
till aftonrodnadens rosengård!

Hur lockande röd den skimrar!
Vår aning slår dit öfver en bro,
vår kärleks längtan oss timrar
bland gyllene molnen ett fridsällt bo.

Af jordens många bekymmer
ej mäktar ett enda dess tröskel nå,
ej finnes ett kval, som skymmer
vår lyckas sol i det fjärran blå.

Väl skall det ej länge stånda,
det hem, vi oss bygga i aftonskyn,
men utan saknadens vånda
vi se det blekna och fly vår syn.

Att några sekunder brinna
af lifvets fullhet, af kärlekens glöd
och sedan i klarhet svinna —
hur härlig lefnad, hur härlig död!

Du var ett barn ännu.

Du var ett barn ännu den gången,
när först min vandring mötte din,
när jag, i djup förtrollning fången,
först såg i dina blickar in.

Du stod i ungmövårens knoppning
det jubelfyllda ögonblick,
då jag min kärleks lifsförhoppning
af dina läppar sannad fick.

Och när sitt mål vår längtan vunnit
och du dig smyckar till min brud,
har lefnadsdagen, dit vi hunnit,
sig klädt i junifager skrud.

Snart sommaren ock är till rygga,
och ingen af oss ännu vet,
om innan dess vi nått den brygga,
som binder tid vid evighet.

Men huru tiden än förrinner
och bär oss fjärran på sin våg,
i dig jag alltid återfinner
det barn, som fordom vann min håg.

I lust och nöd.

Vi lofvat dela den gamman,
som jordens lycka beskär,
och blanda de tårar samman,
som sorgen i skatt begär.

Oss varder af båda gifvet
förutan vårt eget val,
och kanske skänker oss lifvet
långt färre fröjder än kval.

Men ha vi delt de bekymmer,
som födts under dagens lopp,
vi bära ock, när det skymmer,
gemensamt ett saligt hopp,

att när oss döden vill kalla
till ro i sin tysta hamn,
vår längtan låter oss falla
i samma frälsande famn.

En barnahand.

När tankens oro mig väcker
ur nattens slummer ibland,
min arm till din bädd jag sträcker,
mitt barn, och söker din hand.

Och när jag den sedan sluter
med fadersömhet i min,
en lisande ro sig gjuter
i själens fördolda in.

Mitt lugnade hjärta drömmer,
mitt sökande sinne tror,
att den i sin värnlöshet gömmer
en kraft, förunderligt stor.

Jag tror, att den kan mig leda
mot ljusets himmelska värld
och mig från det mörker freda,
som söker hindra vår färd.

Ett Eden.

Förr än jag ut till dagens möda går,
hos dig ett ögonblick jag älskar stanna,
min späde pilt, att smeka få ditt hår
och kyssa till farväl din ljusa panna.

Du ler emot mig med ett ögonpar,
som trollar fram en himmel med sitt skimmer,
och i hvars grund, så skuldlöst ren och klar,
jag ej ett moln af lifvets sorg förnimmer.

Och när jag sedan midt bland dagens id
all lifvets oro känner kring mig brusa,
min hågkomst söker dina blickars frid
och dina leenden, de barnsligt ljusa.

Om hård min lott mig tycks och tung min
färd,
all bitterhet i samma stund jag glömmer,
som jag att gästa går den undervärld,
där än i menlöshetens ro du drömmer.

Jag vet, att om än höljd min himmel står
af skuggor, som förmörka vandringsleden,
jag vid din hand dock finna kan de spår,
som bära åter till min barndoms Eden.

Ensamhetsbikt.

Var signad, lönligt gjutna gråt,
som speglar i ditt flöde
hvar smärta, som har följt vår stråt
och mängt med ve vårt öde!

Fast det bor kval och bitterhet
i din fördolda källa,
du ljuft vår själ hugsvala vet,
när osedd du får kvälla.

Du lättar tyngden af den sorg,
hvars hemlighet är blifven
för helig att på världens torg
till skådan varda gifven,

ty om vår skuldra tröttad är
och vill för bördan svikta,
du blir en vän, som kraft beskär,
när vi för dig oss bikta.

Du lindrar svedan af de sår,
som i vårt inre blöda,
om frost och köld vårt hjärtas vår
fått härja och föröda,

ty huru het du rinna må,
du dock vår ångest svalkar
ljuft, som när daggens pärlor två
en törstig blommas kalkar.

Af svaghet boren, du ger mod —
du rik och mäktig flyter,
när glädjevinets röda flod
i våra käril tryter.

Var signad! I ditt svall vi se
en afglans uppenbara
den himmel, som allt jordens ve
skall sona och förklara.

Täckes, Herre, Dig att gifva . . .

Täckes, Herre, Dig att gifva
hvad mitt hjärta rikast vet,
skall min bön om detta blifva:
skänk mig hoppets salighet!

Ej uppfyllelsen begär jag,
blott ett hopp, som gifver tröst.
Har jag detta undfått, bär jag
himlen redan i mitt bröst.

Genom skuggor.

Ser jag mörker hölja vandringsstigen,
vill mitt hjärta dock ej hopplöst klaga,
ty jag vet, att ej evinnerligen
mäktar natten dagens ljus förtaga.

Midt bland lifvets oro och bekymmer
bor en tröst, som skall min frid bevara:
när här nere det allt mera skymmer,
tindra stjärnorna dess mera klara.

Faller i min själ från dem en strimma
af det rena ljus, som aldrig släckes,
kan bland dunkla djupen jag förnimma,
hur mot höjden all min längtan sträckes,

skall jag tåligt känna hjärtat blöda,
finna emot sorgens slag förskoning,
viss, att genom kval och vedermöda
vägen går dock, Herre, till din boning.

Hvita liljor.

Hvita liljor! Känner jag er doft,
ljuf som rosornas, med vinden blandas,
tror jag mig i denna värld af stoft
himmelsk renhet och förklaring andas.
Liksom källans klara, friska våg
trånadsheta läppar härligt svalkar,
fyllen I med snöljus ro min håg,
när mitt öga möter edra kalkar.

Hvita liljor! I er fagra skrud
kläder jag min andes högsta trängtan,
ty jag älskar er som sändebud
från den rymd, jag söker med min längtan.
Väl jag vet, att det en timma slår,
som i mull er skära fägring byter,
men likt I jag hoppas på en vår,
då hvart bundet lif sin boja bryter.

Sångens tröst.

Milda sång, du hjärtats tröstarinna,
eko från vårt Edens drömda värld,
budskap om den vallfartsort, vi hinna
efter lifvets mödosamma färd,
lofvad du, som ger vår aning vingar,
när mot ljusets höjder trår dess flykt,
och din stilla ro vårt sinne bringar,
om af sorg och oro det är tryckt.

Ser vår håg, af lyckans ynnest sviken,
hela världen höstligt skum och grå,
öppna dina toner skönhetsriken
med en himmel evigt sommarblå.
O, låt dessa rymder mot oss glimma,
än när blicken skyms af natt och död,
låt vårt hopp i solnedgångens timma
se det nya lifvets morgonglöd!

Diktare!

Förgät ej du, som undfått skaldens kall
dess borna rang som ett af lifvets bästa,
ej glöm, när diktens lustgård du vill gästa,
att du ett helgadt rum beträda skall!

Förvandla ej Kastalias rena svall
till grumligt träsk, som sjukdomsfrön förpesta,
låt det fastmera varda ett Betesda,
som lögar med en våg af klar kristall!

De många, som till sanning trå och ljus,
ej räck en bägare med villsamt rus,
nej, bjud en dryck, som stärker och hugsvalar!

Åt dagens hugskott låna ej din röst,
men lyssna hellre till, hur i ditt bröst
af Gud, natur och folk ett eko talar!

Efterbildningar

Två änglar.

Säg, hjärta, känner du två systeränglar,
från himlens salar stigna ned en gång?
En fläktar frid med ljusa liljestänglar,
en sprider glöd med doftrikt rosenfång.

Mörklockig kärlek eldig är likt våren,
som öppnar dammarna för lifvets brus,
men systern vänskap med de blonda håren
är mild likt sommarnattens stilla ljus.

Den ena är ett stormhaf, i hvars vimmel
med evig oro böljeslagen gå,
den andra är en fjällsjö, som Guds himmel
klart speglar åter i sitt lugna blå.

Af blixtens eld sin glans den ena lånar,
den andra glimmar som ett månljus skärt;
den ena allt begär, hvartill den trånar,
den andra offra kan hvad den har kärt.

Men sällt hvart hjärta, som fått emottaga
dem båda inom sina dolda vrår
och där ej rosens glöd har fått förjaga
den blyga vällukt, som från liljan går!

Aprilkväll.

En töfylld, stilla vårkväll
förtonar ljus och skär —
ur himlens molnbädd tindrar
en stjärna här och där.

En fläkt af kärlek skälfver
i rymdens ljumma loft,
ur alla dalar stiger
violens första doft.

I sång jag ville fånga
all kvällens stämningsglöd,
men ej en ton jag finner
så mild och ljuf och spröd.

Vår.

Och när den snöhvita sippan slår
sitt öga upp invid skogens bäck
och körsbärsträdet i blomning står
och fåglar kvittra i snår och häck,
då lagar fiskaren not och nät,
ty fjärden vinkar i solskensglans,
då ilar ungmön med lätta fjät
från hem och syssla till lek och dans
och bidar på
att allrakärasten möta få.

Snart klingar gladeligt felans sträng,
och ungfolk, samladt i gästfritt hus,
sig skyndar dädan till munter sväng
inunder lindar i vårkvällsljus.
Och går man hemåt i doftfull natt,
när lysmaskseldarna stå i brand,
då kysser gossen sin hjärteskatt
och hviskar kärliga ord ibland
och tänker så:
o vår, hur ljuflig du är ändå!

Ånger.

Fast natten låg svart öfver somnad värld,
jag fick ej en blund på min hufvudgärd,
i ångest timmarna gledo.
Af flyktade tiders dagar jag såg
ett ändlöst, oöfverskådligt tåg —
med klagan till bädden de skredo:

»Du hade våren, men lät den förgå,
och lyckan, men aktade ej därpå,
du hade ett älskande hjärta.
Du har det förvillat med lögn och sken,
nu är du på sistone vorden allen
med all din jämmer och smärta.

Förgäfves du ber oss om nåd en bön.
För sent, för sent! Den dom, den lön,
hvartill vi för evigt dig dömde,
du har i ditt hjärtas ensamhet — — —»
— Med gråt, som mitt innersta sönderslet,
i kudden mitt hufvud jag gömde.

Jag ville fröjdas, men min fröjd är död.

Nu blomma dalens djup och bergets kam
och genom vårgrön lund går vinden fram.
Ett valdthorns klang dör bort i kvällens
glöd —
jag ville fröjdas, men min fröjd är död.

För snabba årslag glider raskt vår båt,
i stjärnljus gnistrar vattnets vida stråt,
i takt med böljan nyss en cittra ljöd —
jag ville fröjdas, men min fröjd är död.

Sitt trollska silfver månen vida strör,
från hvarje mun jag visor tona hör;
af vin hvar bägare är dunkelröd —
jag ville fröjdas, men min fröjd är död.

Och stege ock min älskling ur sin graf
med all den glädje, hon en gång mig gaf,
och bjöde allt hvad hon mig fordom bjöd,
förgäfves! — sorg är sorg, och död är död.

För längesedan.

Gamla toner hör jag klinga,
som min tanke så bevinga,
att jag åter ung mig tror.
Mildt de sväfva, huldt de lisa —
denna visa
sjöng, o barn, för mig din mor.

Just där nu från aftonglöden
fönstret fångar gyllne flöden
satt hon fordom mången gång,
lät klaverets välljud strömma,
bjöd mig drömma
vid en klockren, fager sång.

Ack, det var för längesedan,
i min lefnads majdag redan,
det var vårens orostid.
Men när hennes visor klungo,
mildt de tvungo
hjärtestormarna till frid.

Böjd och grånad är jag vorden,
och sin sista sömn i jorden
slumra forna vänner nu
och bland dem min kärleks fromma,
ljufva blomma —
hennes afbild är dock du.

Sjung och låt mig djupt få blicka
i ditt mörkblå öga, flicka!
I mitt hem jag är igen,
och af hädanrunna vårar
mina tårar
spegla af en solglimt än.

Jag ville dö som aftonrodnans glöd.

Jag ville dö som aftonrodnans glöd,
som dagen, när dess sista strålar flöda —
o, lätta, ljufva, omedvetna död
att i din famn, du Evige, förblöda!

Jag ville dö som stjärnan slocknar ut,
när nyss vi sett den ofördunklad brinna:
så kvalfritt ville äfven jag till slut
i himlens blå oändlighet försvinna.

Jag ville dö likt blommans ljufva doft,
som från den fagra kalken sakta stiger
och sig där uppe i det högblå loft
till offerrök på Herrens altar viger.

Jag ville dö som daggens pärlkaskad,
när morgonljusets strålar mot den blicka:
o, ville Gud — som solen dagg från blad —
en gång min lefnadströtta själ ock dricka!

Jag ville dö likt tonens milda svall,
som från en harpas gyllne strängar klingar
och, knappast löst från ljudande metall,
med sina välljud ger vår ande vingar.

Du skall ej blekna bort som kvällens glöd,
ej stilla som en stjärnas ljus förbrinna,
du skall ej dö en blommas lätta död,
ej likt en dagg i morgonklarhet svinna.

Väl kan du flykta hädan utan spår,
men först när plågan fått din kraft föröda.
En ljuf förlossning blott naturen får,
det arma hjärtat långsamt skall förblöda.

Rosen i stoftet.

Arma ros, åt vägen lämnad
af en tanklös gosses hand,
visst var bättre lott dig ämnad
än att dö bland grus och sand.

Drottning bland ditt fagra släkte,
du hans åtrå vardt en stund,
han din sköra stängel bräckte
och behöll dig en sekund.

Hade varsamt han dig brutit
och i glasets hägn dig satt,
länge än förvisst han njutit
af din rika välluktsskatt.

Hade vårens stormar velat
dina blad kring fältet strö,
gladt det ädlas lott du delat
att för himlens makter dö.

Men ha solens strålar klara
lif dig skänkt och dig förgyllt
och med dofter underbara
sammetslena kronan fyllt,

att du endast skulle gifva
flyktig gosse flyktig fröjd
och i stoftet trampad blifva,
när på dig han sett sig nöjd? —

Vill ett barn ännu dig spara,
strax det moderns maning hör:
»Låt den vissna blomman vara!»
och den lilla ej dig rör.

Än i går du dömdes värdig
smycka en furstinnas barm!
Om i dag ett barn begär dig,
du för ringa är och arm.

Fallna blomma, vigd åt döden,
vemod blott du mig beskär:
ack, i dina sorgsna öden
du allena icke är . . .

Pärlor och tårar.

Den gången jag dig såg som brud
med myrten i ditt hår
och pärlesmyckad bröllopsskrud,
en bild af sol och vår,
jag tänkte: barn, så glad ej var,
ej skimrar jämt din blick så klar,
ett varningsord för dig jag har:
»Af pärlor varda tårar».

Men när du nu i sorgeskrud
till bön har böjt dig ner
och längtansfull till Herren Gud
ur dina tårar ser,
jag säger: barn, ej hopplös var,
din smärtas natt blir stjärneklar,
ett trösteord för dig jag har:
»Af tårar varda pärlor».

Ave!

Att du de bindande insegel bräckte,
som mina sångers bok så länge lyckt,
att du en vårstorm i det hjärta väckte,
som var af årslång vinterdvala tryckt,
att du på nytt min andes längtan sträckte
mot sol och ljus och vingade dess flykt,
skall tadel eller lof du därför taga?
Är jag väl lycklig eller att beklaga?

Jag tackar dig, att du en fröjd mig gifver,
men skyller dig, att du ock kval beskär;
jag prisar, att en ros du fjäriln blifver,
men klagar, att en eld du honom är.
Du vare signad, stjärna, som fördrifver
den mörka enslighet, som mig förtär,
men skulle jag med svekfullt skimmer bländas,
förbannar jag den stund jag såg dig tändas.

Dock nej! Ditt lof och pris jag skulle sjunga,
om aldrig du en hälsning ens mig bjöd.
Säll den, som möter dig, du drottning unga,
du komme svartklädd eller rosenröd!
Vill du mig hugna, vill du mig betunga,
ljuf är din lycka, ljuf är ock din nöd —
långt hellre tiggare inom ditt rike
än i ett sollöst land en furstes like!

Sjuklingens kärlek.

Där kommer hon, där ser jag henne gå,
min längtans mö, min drömvärlds härskarinna.
Af bäfvan ljuf jag känner hjärtat slå,
af feberflammor mina kinder brinna.

Där går hon, dårande som sagans troll
i all sin fägrings omedvetna adel,
från nackens linier och till kjortelns fåll
en stråle oskuld utan fläck och tadel.

Lycksalig den, som först med kyssar får
den kyska munnens rosenknoppar väcka,
den man, åt hvilken denna jungfru går
sin första kärleks rena dagg att räcka!

Säll den, som denna mörka blick skall se,
så ungdomsvarm och oskuldsfull tillika,
med barnslig tillit mot sitt öga le
i strålar, skimrande och kärleksrika!

Säll den . . . Mitt stackars hjärta, stilla var,
hur vågar i ett dödssjukt bröst du glöda?
Säg, har du glömt, att du har föga kvar,
till dess du skall förmultna bland de döda?

Blott öfver lefnadsfrisk och lycklig ätt
det skönas hulda härskarspira sträckes.
Ett bröst, där plågan snart sig frassat mätt,
ej ens af kärleksfröjd till lifvet väckes.

Väl trodde jag — det var en lycklig dröm —,
att denna ängel kunde än mig frälsa:
att endast röra vid en enda söm
af hennes klädnad skulle ge mig hälsa.

Nej, ljufva barn, du är mig allt för kär,
att jag för några stunders flyktig lycka
med hvarje ros, din unga fägring bär,
mitt bröst, det sönderslitna, skulle smycka.

Nej, gå du bort, omstrålad af det ljus,
ditt eget väsens huldhet kring dig breder!
Till enslig bädd i dödens mörka hus
jag nog allena lika godt mig leder.

Men tills min tunga mer ej äger ord,
tills döden allt i skymning för mig höljer,
förlåt mig, du min sista fröjd på jord,
att jag med halfsläckt blick din vandring följer!

Och när du hör, hur detta hjärta dog,
så må ditt öga inga tårar spilla!
En minnets blida tanke är mig nog,
en hjärtesuck, en flyktig blott och stilla.

Nu gå i frid! Och må det gry en dag,
när all den fröjd, jag såg för mig gå under,
för dig skall blomma, du mitt bättre jag,
du ljusa sol i mina mörka stunder!

Sol genom tårar.

Nu molnen allting hölja
i skymning tät och grå,
allt mer och mer de dölja
af himlens klara blå.

Och från din blick är svunnet
allt solljus, som där bor,
omkring din själ är spunnet
af hemlig sorg ett flor.

En regnskur tvager jorden,
och himlen varder klar.
Du gladare är vorden,
du kanske gråtit har?

Kvällsandakt.

Sin frid oss aftonen bjuder
i leende solnedgång;
från rymdens sångare ljuder
högtidligt en vespersång.

Väl måste blommorna tiga,
de fingo ej röst och ord —
dock, tysta bedjare, niga
de alla djupt emot jord.

Och hvart jag min vandring ställer,
förhärskar en andakt mild.
I floden, som klarblå väller,
jag skådar himmelens bild.

Ja, allt, som har lif och anda,
anropar om frid sin Gud
och manar mig varmt att blanda
min stämma i bönens ljud.

Vid grafven.

Vi tysta stå vid grafven
och så en tåresådd:
en pilgrim nedlagt stafven,
hans vallfartsort är nådd.

Han har till målet hunnit,
vi vandra ännu kvar,
sin arfvedel han vunnit,
hans vinning döden var.

Han ser hvad vi blott ana,
vår brist ej honom tär,
ej mer likt vår hans bana
af natt fördunklad är.

Gud täcktes honom taga
från lidandenas värld,
och medan här vi klaga,
är honom fröjd beskärd.

Med lifvets krona hälsad
och segerns helga palm,
han sjunger, fri och frälsad,
det nya lifvets psalm.

Vi arma resenärer
i dalen ännu gå,
till himlen oss beskärer
att honom möta få.

En ljusstrimma på hafvet.

Jag seglade fram på nattlig stråt
vid ljuset af stjärnornas lågor;
i gyllene skimmer efter min båt
sig stillade plöjda vågor.

Och där jag färdats, jag sedan såg
en strimma af ljus sig sträcka.
Fast spröd och flyktig, den i min håg
dock hann att en önskan väcka:

»Ack hade ock jag med min lefnads stråt
ett ljusspår efter mig dragit,
när dödens vågor öfver min båt
en gång sig samman ha slagit!»

Ett farväl.

Ännu en gång jag vill dig säga,
hur jag har dig oändligt kär,
hur jag skall dig i minnet äga,
till dess mitt hjärta somnadt är.

Ett ord till svar du får ej skänka,
en blick du blott mig gifva må
och sedan ögonlocken sänka
och tigande inför mig stå.

Jag lägger stilla mina händer
på dina lockars ljusa gull
och ber, att Gud den frid dig sänder,
som jag har mistat för din skull.

Mitt hjärta, hvad är kärlek?

Mitt hjärta, hvad är kärlek
och hvad dess väsens lag?
»Två själar och en tanke,
två hjärtan och ett slag.»

Och hvadan kommer kärlek?
»Från hvarje bröst den rör.»
Och huru svinner kärlek?
»Den finns ej, där den dör.»

Och hvar är kärlek renast?
»Där sitt den ej begär.»
Och hvar är kärlek djupast?
»Där den mest stilla är.»

Och när är kärlek rikast?
»Då mest den gifva fått.»
Och huru talar kärlek?
»Ej alls, den älskar blott.»

Ungmövisor.

I.

Hvar gång i aftonens stillhet
min moder till ro jag kysst,
hon på min mun och min panna
gör korsets tecken tyst.

Än oftare dig jag kysste,
när kvällen sänkte sig mild,
men aldrig på läppar och änne
du tecknade korsets bild.

Vår unga kärlek, som glömde
hvad himlen den skyldig var,
den bär nog den största skulden
till allt hvad jag lidit har . . .

* * *

II.

Liksom herdinnan i sagan
tre vackra kransar jag fått:
enhvar må efter mitt sinne
nu falla på någons lott.

Den första, af dunkla eklöf,
min gosse jag anförtror.
En styrka, hvarpå man litar,
i resliga eken bor.

Den andra, af vilda rosor,
jag skänker åt skogens bäck.
Dess flöden hvar kind, de löga,
må färga rosig och täck.

Den tredje, af fältets blommor,
jag lindar kring Frälsarens hår.
Han får ej törnekrans bära
i mina sällaste år.

Brist, fagra mun, i ord ej ut!

Brist, fagra mun, i ord ej ut
och slut dig, hjärta, för hvar man!
Den rätte kommer dock till slut,
som mun och hjärta lösa kan.

När helst jag ser din röda mun,
jag minns en saga, som jag hört,
hur i en stad det fanns en brunn,
hvars vatten ingens läppar rört.

Ej någon var så djup som han,
ty sänkte man ett kärl dit ned,
det aldrig någon botten fann,
hur långt och länge det än gled.

Då kom där från ett fjärran land
en spelman, som till brunnen gick.
Sitt strängaspel han tog i hand
och sjöng därtill ett ögonblick.

Och hör! — då tonade ett brus,
ur djupet sprang en mäktig flod,
som vällde rik mot dagens ljus,
tills brunnen fylld till randen stod.

Af hjärtans lust vår spelman drack,
han löste brunnen från dess bann.
Den, som för dig så sjönge — ack,
han vore en lycksalig man!

Ack, mörkast ej den natten är . . .

Ack, mörkast ej den natten är,
när öfver haf och land
ej tindrar någon stjärnehär
från molnhöljd himlarand.

Nej, mörkast skall den natt sig te,
då från det fjärran blå
de klara stjärnorna dig se
i världen ensam stå.

En gammal saga.

Säg, kan du den gamla sagan
om fiskarbarnen, som togo
en bräcklig båt och allena
mot hafvets ändlöshet drogo?

De plockade vattenliljor,
de sjöngo visor tillsamman,
de kysste hvarandra kärligt
och smektes i fröjd och gamman.

De skönjde ej längre stranden,
när dagens timmar förrunnit,
de vände aldrig tillbaka,
och namnen i glömska svunnit.

Men vet du: vi äro barnen,
och sagan tycks sanning blifva:
vår unga kärlek är hafvet
och skall väl en graf oss gifva.

Munken i Heisterbach.

Från klostret går en ung och tankfull lärd
till ensamheten bland dess trädgårdsfält.
Hans grubbel söker evighetens värld,
som han i Skriftens helga ljus har ställt.

Han mäktar icke Petri ord förstå:
»Hos Herren är en dag som tusen år
och tusen år liksom en dag förgå».
Det är en motsats, outgrundligt svår.

Till skogen styr han tvifvelsjuk sin gång,
men fäster ej vid väg och omnejd vikt,
och först af vesperklockans fromma sång
han manas åter till sin ämbetsplikt.

Han vänder raskt till klostrets trädgård om.
Inom dess mur en okänd honom för;
han studsar, — men i rättan tid han kom,
han hör från kyrkan sina bröders kör.

Dit in och till sin plats han sig beger.
Hur sällsamt dock! — en annan sitter där,
och när på klosterbröderna han ser,
helt obekant enhvar för honom är.

Kring häpne främlingen en krets man slår
och spörjer om hans namn och hvad han vill.
När han det sagt, han blott det svaret får:
»I sekler tre ditt namn ej funnits till.

En tviflare vardt han, som sist det bar,
och spårlöst han förgicks i öde skog.
Ej se'n hans namn åt någon gifvits har.» —
Af rysning munken skälfver, han hört nog.

Sin abbot och hans tid han nämner snart,
och när man klostrets häfder spörjer an,
då varder ett Guds under uppenbart —
ja, han det är, som fordomdags försvann.

Och gåtan löses . . . Snöhvitt blir hans hår,
han segnar åldrad ned i dödens frid.
Men från hans bleka mun en maning går:
»Gud upphöjd är vidt öfver rum och tid.

Hvad Han fördolt ett under blott förmår
att uppenbara. Misstron ej Hans lag!
För honom är en dag som tusen år
och tusen år förgå liksom en dag.»

Hjärtat.

Strängaspel med strängar tvänne
liknar du, o mänskohjärta;
från den ena jublar glädje,
från den andra klagar smärta.
Ödets fingrar på dem spela
tusen sinom tusen gånger:
ena dagen bröllopsvisor,
andra dagen griftesånger.

Grannar.

Grannens boningshus och vårt
stå så nära samman,
att, om elden träffar ett,
båda nås af flamman.

Grannens trädgårdshäck med vår
sig så tätt förenar,
att i välluktsmättad luft
famnas bägges grenar.

Och staketet är så lågt,
att när ut vi vandra,
grannens unga tös och jag,
möta vi hvarandra.

Hände sig en kväll, när vi
kända stigen trådde,
att en ljuflig hemlighet
blick och ord förrådde . . .

Nu af samma lågas eld
tvänne hjärtan glöda,
och kring båda spinnas tätt
fjättrar rosenröda.

Ett bättre land.

»Du siar oss, moder, ett bättre land;
ack, säg oss, hvar grönskar dess sälla strand?
O, låtom oss styra dit bort vår stråt
och ända all möda och stilla all gråt!
Finns det, där orangen i blomning står,
där lysmasken glindrar bland myrtensnår?»
— »Ej där, ej där, mitt barn.»

»Finns det, där palmen står fjäderlik,
där dadeln mognar i het tropik?
Är det en grönskande, dejlig ö,
hvars skogsdoft sprids öfver solljus sjö,
och där hvar fågel, som luften skär,
en dårande färgglöd på vingen bär?»
— »Ej där, ej där, mitt barn.»

»Är det ett minnesrikt forntidsland,
där floderna rinna på gyllne sand,
där ädelstenarnas gnistrande prakt
ger dager åt grufvornas mörka schakt,
där hafvet slungar sitt böljesvall
mot kuster af lysande, röd korall?»
— »Ej där, ej där mitt barn.

Ej mänskligt öga det skåda fått,
till mänskligt öra dess jubel ej nått.
Ej drömmen kan måla dess ljusa rymd,
som aldrig af sorgernas moln är skymd,
ej tiden kan härja dess blommors glöd —
det landet finns bortom graf och död,
— blott där, blott där, mitt barn.»

JAMES MONTGOMERY

Vi ses igen.

Ljufva ord — vi ses igen!
Himlens eget språk de tala,
vederkvicka och hugsvala,
skänka lif i döden än.

Om i denna tåredal
idel sorg vår vandring följer
och vår väg i skuggor höljer,
huldt de stilla våra kval.

Irra vi i fjärran land
och i ensamhet begråta
all den fröjd, vi måst förlåta,
kalla de till hemmets strand.

Och när mödans dag är all,
sälla de, som trott och trängtat
och till evigheten längtat!
Himlen dem förena skall.

Pärlan och tåren.

Du pärla skön, hvi bröts du
ur musslans hårda skal?
— Du klara tår, hvi göts du
en stund af bittra kval?
— Jag bruten blef att göra
en härskarkrona skön.
— Jag gjuten blef att föra
till Gud ett hjärtas bön.

Bön till våren.

Allt hvad du rör i blomning går:
ett bladlöst träd, ett vissnadt snår
du fägring återger,
hvart hjärta lifligare slår,
hvar mun emot dig ler.

Du smyckar ängens svarta mull
med väna vifvors ljusa gull
och daggens ädelsten,
och lägsta koja strör du full
med dina strålars sken.

O vår, som världen all har kär
och själfva grafvens torfvor klär
med blom och blad och strå,
o, låt föryngringens mystär
de dödas hjärtan nå!

Låt icke dem de enda bli,
som känslolöst du går förbi,
din kärlek dem ock gif!
Väck upp i dödens mörka hus
ett himmelskt hopp om morgonljus
och om ett evigt lif!

Innehåll.

Sid.

En visa om lifvet 5
Bundna toner 7
Ett återseende 8
En hembygdsdröm 12
Sånger till mor 15
I hemmets jord 20
Majnatt 21
Natur 23
Septembersol 25
Du blonda dotter af mitt land 27
Fattiga lif 30
Vildvin 32
Ödemarkernas blomma 33
Ett vårlif 34
Vår ungdoms minne 36
Sommaridyll 38
Hemlig sorg 40
I solnedgången 42
Nu diktar kvällen sin saga 44
Du var ett barn ännu 46
I lust och nöd 48

Sid.
En barnahand 50
Ett Eden 52
Ensamhetsbikt 54
Täckes, Herre, Dig att gifva 57
Genom skuggor 58
Hvita liljor 60
Sångens tröst 61
Diktare! 62

Efterbildningar.

Emanuel Geibel:
Två änglar 65
Aprilkväll 67
Vår 68
Ånger 69
Jag ville fröjdas, men min fröjd är död 71
För längesedan 73
Georg Herwegh:
Jag ville dö som aftonrodnans glöd 75
Karl Gerok:
Rosen i stoftet 77
Pärlor och tårar 80
Ave! 81
Sjuklingens kärlek 83
Karl Joh. Phil. Spitta:
Sol genom tårar 87
Kvällsandakt 88
Vid grafven 90

Sid.

Julius Sturm:

En ljusstrimma på hafvet 92

Ett farväl 93

Friedrich Halm:

Mitt hjärta, hvad är kärlek? 94

Hermann von Gilm:

Ungmövisor 96

Paul Heyse:

Brist, fagra mun, i ord ej ut! 98

Friedrich Oser:

Ack, mörkast ej den natten är 100

Wilh. Müller von Königswinter:

En gammal saga 101

Munken i Heisterbach 103

Peter K. Rosegger:

Hjärtat 106

B. Hoyos:

Grannar 107

Felicia Hemans:

Ett bättre land 109

James Montgomery:

Vi ses igen 111

Prosper Blanchemain:

Pärlan och tåren 113

Sully Prudhomme:

Bön till våren 114

Af E. N. Söderberg har förut utkommit:

STRÄNGALEK,

DIKTER. Pris 1: 50.

Ur pressens omdömen:

»I dessa dikter uppenbarar sig en stilla och försynt kraft. — — — Man skall i dessa sånger ej finna något bjärt öfverraskande, något som är anlagdt på att besticka och förvåna, men författarens diktning har renhet, enkelhet, jämvikt och en frid, som icke utesluter manlighet.»

C. D. af Wirsén i Posttidningen.

»Samlingen pekar på en poetisk intuition att tyda det symboliska språk, de blommor tala, som spira upp under ett ungt hjärtas solskensstunder och regnskurar. — Flera dikter finnas i det lilla häftet, som i hög grad tilltala oss.»

Harald Molander i Aftonbladet.

»E. N. Söderbergs »Strängalek» är värd att göra bekantskap med. Utom hvad dess dikter i sig själfva gifva, tyda de ock på en utvecklingsmöjlighet, angifva en författare, för hvilken dikten är allvar och ett naturligt uttryckssätt.»

Hans Emil Larsson i Sydsvenska Dagbladet.

På N. J. Schedins förlag ha utkommit:

ALFHILD AGRELL, Norrlandsgubbar och Norrlandsgummor jämte andra gamlingar och ungdomar.

Utkommer i häften à 35 öre.

»Det är ett vaket och klarsynt öga, som uppfångat dessa lifsbilder, och de förråda därjämte, att förf. haft ett varmt hjärta för sina folktyper, förstått att tänka med deras tankar och känna med deras känslor.» *Vårt Land.*

⚜ ⚜ ⚜

LAURA FITINGHOFF, I fjälluft, tidsbild från seklets midt. Pris 3; 75.

En på personliga hågkomster grundad, karaktärsfull skildring från norrländska bygder.

⚜ ⚜ ⚜

MATHILDA ROOS, Hägringar. Pris 4: 50.

»Författarinnans förmåga framträder i detta arbete i hela sin mångsidighet och visar sig lika mycket till sin fördel, vare sig ämnet är hämtadt ur hvardagslifvets verklighet eller ur sägnens och legendens underverld.»

Hernösandsposten.

⚜ ⚜ ⚜

J. A. EKLUND, Andreas Rydelius och hans lifsåskådning. Pris 3 kr.

»I det stora hela fängslas man mycket af J. A. Eklunds omsorgsfulla, spirituella och om stor pietet vittnande skildring.»

C. D. W. i Posttidningen.

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND
15000 400999191